

HETTY VAN AAR

PANNENKOEKEN & SKATEBOARDS

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2025 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060
Antwerpen, Hetty van Aar en Danny De Vos
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Kato gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier
Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 28653 7
D/2025/0034/278
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining (art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

HOOFDSTUK 1

Opeens was het donker geworden. De lamp in de lantaarn floepte aan en bescheen de halfpipe. Haastig pakte Kato haar skateboard van de grond.

‘Ik moet naar huis. Ik ben al te laat.’ Ze tikte op het skateboard. ‘Mag ik die nog even lenen?’

‘Zo lang je wilt’, lachte Marley.

‘En de helm en de rest?’

‘Alles!’

‘Top! Bedankt!’ Kato wilde er snel vandoor, maar Marley riep haar na.

‘Wacht!’ Hij holde achter haar aan en stak zijn hand naar haar uit. ‘High five!’

Kato beantwoordde zijn high five en verdween met een sprintje in het donker.

‘Zal ik met je meelopen?’ riep Marley haar nog na. Maar er kwam geen antwoord meer. Met het

skateboard tegen zich aangeklemd rende Kato naar huis. Ze was te laat. Veel te laat. Gisteren ook al. Skaten met Marley was gewoon zo relaxed. Als ze door de lucht suisde met de wind in haar haren, vergat ze de tijd.

‘Weet je waarom jij zo goed bent?’ had Marley vanavond gezegd. ‘Omdat je niet bang bent. Je springt alsof je geen angst kent.’

Dat kon wel kloppen, had Kato gedacht. Maar nu, rennend naar huis, beseft ze dat ze wel degelijk bang kon zijn. Voor de straf die haar te wachten stond nu ze – alweer! – te laat thuiskwam. Misschien moest ze de hele week ’s avonds binnenblijven. Ze mocht er niet aan denken! Het was net zo’n lekker weer. En skateboarden met Marley was misschien nog wel leuker dan met haar vriendinnen in de kiosk zitten. Alhoewel... Nee, haar vriendinnen kwamen toch echt op nummer één. Ze minderde vaart om de bocht naar de voortuin te nemen. Met een ruk stond ze stil. Binnen brandde geen licht. Haar ouders zouden toch niet weg zijn? Nee, natuurlijk niet. Haar broertjes Mark en Steven lagen toch al in bed? Waarom was het dan donker? Ze zouden haar toch niet buitensluiten? Met haar vrije hand voelde ze in haar zakken. Geen sleutel. Vergeten. Zoals meestal.

Aarzelend liep ze naar de achterdeur. Die zat

niet op slot. Dat was tenminste iets, maar haar onrust bleef en werd alleen maar groter toen ze de keuken binnenkwam. In het schemerduister zaten haar ouders zwijgend tegenover elkaar aan tafel. Ze keken op toen ze Kato zagen, maar ze keken alsof ze net een wonder hadden zien gebeuren. Een wonder dat ze zelf nog niet konden geloven.

Zwijgen was niets voor Kato. Die stilte, daar kon ze niet tegen. Overdreven begon ze te praten.

‘Sorry, sorry, sorry, ik weet dat ik te laat ben.

Alweer te laat...’

Aan tafel bleef het stil.

‘Ik zei toch sorry’, mompelde Kato.

Mama schudde het hoofd.

‘Kato...’ begon papa.

Nu pas zag Kato de lichtjes in zijn ogen. Ze zette haar skateboard tegen de kast en keek onderzoekend naar haar ouders. Ze waren niet boos. Het ging vast niet over alweer te laat komen. Er moest iets anders zijn. Maar wat? Papa klopte op de stoel naast hem. Ze moest gaan zitten. En het was maar goed dat ze zat, want mama schoof *Het Stadsblad* naar Kato toe.

‘Kijk op bladzijde twee.’

Achterdochtig en nieuwsgierig tegelijk sloeg Kato de voorpagina om. Ze zag het meteen, de grote foto van Herberg de Engel. De geheimzinnige ruïne was door de gemeente

prachtig gerestaureerd. 'TE HUUR', stond er in koeienletters boven de foto.

Even was Kato stil. Toen vroeg ze: 'Gaan we verhuizen? Naar Herberg de Engel? Yeah!!!' Ze maakte een dansje om de tafel en knipte intussen de lamp aan. Toen keek ze nog eens goed naar de advertentie in *Het Stadsblad*. Hardop las ze: 'De begane grond van de herberg, inclusief terrassen, is volledig gerestaureerd en geschikt gemaakt als horecagelegenheid. Voor de huurder is op de bovenverdieping een woning beschikbaar. Op het pand rust een horecavergunning voor een dagzaak.' Kato trok een diepe rimpel. 'Hoezo: rust? Wat betekent dat? Mag je daar nu wel of niet een restaurantje beginnen?'

'Het mag,' zei papa, 'maar alleen overdag.'

'En? Doen we het?' drong Kato aan.

'We doen het!' riepen papa en mama tegelijk.

'Maar eerst moeten we een goed plan bedenken', zei papa. 'Er zullen wel meer mensen zijn die op zo'n mooi plekje willen zitten.'

'We zouden toch ooit een pannenkoekenhuis beginnen?' zei Kato.

Mama knikte. 'Maar dat willen vast wel meer mensen. Daarom moeten we een heel goed verhaal bedenken. Een verhaal waarvan de gemeente zegt: voor dát plan kiezen we, want dat maakt deze plek bijzonder.'

‘Ik denk mee’, beloofde Kato. ‘Ik ga zo hard nadenken dat ik vannacht echt niet slapen kan.’ Mama keek naar de klok.

‘Kato! Je had allang in bed moeten liggen! Door dat nieuws ben ik helemaal de tijd vergeten.

Hup! Naar boven! Enne... zeg voorlopig nog maar even niets tegen anderen over ons plan.

We willen het nog even voor onszelf houden.’

Kato knikte. Gelukkig hadden ze niet gemerkt dat ze alweer te laat was. Maar ze moesten niet denken dat ze nu kon slapen. Stel je toch eens voor dat ze echt een pannenkoekenhuis zouden beginnen in Herberg de Engel!

Onderaan de trap stond ze stil. Zou ze stiekem haar telefoon mee naar boven smokkelen? Dan kon ze haar vriendinnen het grote nieuws appen. Nee, besloot Kato. Ze wilde hun gezichten zien als ze het vertelde.

